

MAGAZÍN PRÁVA

1. Sopranistka ZUZANA MARKOVÁ

02.12.2023 Magazín Práva - Barbora Cihelková

strana: 26

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadla; moravskoslezského; Národního; opeře; Ostravě; ostravské

Závislá na kariéře nejsem

Svým sopránem okouzljuje publikum po celém světě. Vystupovala s Plácidem Domingem i Andreou Bocellim, oblíbily si ji přední operní domy v Evropě i Spojených státech. V rodné Praze se poprvé představila až letos na podzim, zato hned ve dvou kusech – La traviatě a Donu Giovannim.

Upjatou divu nečekejte. Zuzana Marková (35) se často směje, je uvolněná, zábavná a ze svých úspěchů si moc nedělá.

"Omlouvám se za zpoždění, musela jsem zaparkovat skútr," hlásí ještě trochu zadýchaně, když dorazí do kavárny u pražského Národního divadla. Dopravní prostředek u operní divy trochu nečekaný si zamilovala během působení v Římě, kde jsou skútry stejně jako jinde v Itálii velmi oblíbené.

"Drandím na něm i na představení. Občas se tomu někdo diví, třeba můj manžel si myslí, že jsem se zbláznila, ale já jsem takhle spokojená. V pražském provozu je to praktičtější než auto."

Poprvé v Praze

V české metropoli zpívala v operní produkci poprvé za svou dospělou kariéru, ačkoli tady s manželem a dvěma dcerami trvale žije. Na podzim vystoupila v sérii představení La traviaty ve Státní opeře jako Violetta Valéry a jako Donna Anna v Mozartově opeře Don Giovanni ve Stavovském divadle, další blok Dona Giovanniho ji čeká na jaře, mezitím si odskočí na měsíc a půl do Frankfurtu. Na roli Violetty je už zkušenou specialistkou. Ztvárnila ji na různých světových jevištích čtrnáctkrát, poprvé to bylo v roce 2014 v Marseille. Ráda vzpomíná také na berlínskou produkci Traviaty před třemi lety, kde zpívala po boku Plácida Dominga.

Přesto je to pro ni tentokrát mimořádné. "Vystupovat v Praze je pro mě hodně emotivní," říká. Není divu, že cítila i lehkou nervozitu – její vystoupení se stalo jednou z hlavních událostí sezony a budilo vysoká očekávání. "Naštěstí nejsem vyloženě trémový typ. Když vstoupím na jeviště, jde všechno kolem stranou a jsem tím, kým mám v roli být."

Skloubit rodinný život odehrávající se v Praze s účinkováním v zahraničních operních produkcích jí umožňuje takzvaný stagionový systém, běžně fungující v předních operních domech. "Inscenace se nazkouší a potom hraje v blocích několika představení následujících po sobě," vysvětluje. Operní pěvci a pěvkyně tak nemusejí být ve stálém angažmá a za prací vždy jen odcestují – někdy na několik dní, jindy, obvykle kvůli zkoušení, i na pár týdnů.

Malá liška Bystrouška

Ačkoli se většinou píše, že Zuzana Marková letos vystupuje v Praze poprvé, úplně stoprocentní pravda to není. Díky mamince, sólistce Národního divadla Jiřině Markové, v prostředí opery vyrůstala. "Chodila jsem s mámou na zkoušky, divadlo pro mě bylo součástí každodenního života, něco naprosto běžného," vzpomíná.

Zhruba ve čtyřech letech dostala první dětské roličky. Po nich přišla v roce 1996 Malá Bystrouška v opeře Příhody lišky Bystroušky, kde už osmiletá Zuzka i zpívala. A protože se na prknech přední české scény cítila jako doma, užívala si svou první větší roli s radostnou dětskou bezprostředností.

Když si o pár let později vybírala střední školu, padla volba logicky na hudební konzervatoř. Otázka byla, jaký obor si vybrat. Kromě zpěvu se totiž věnovala také hře na klavír, a osvojila si dokonce i základy dirigování.

"Řekla jsem si, že zkusím přijímačky na zpěv, dirigování i klavír. Že by mě na všechny obory vzali, jsem vůbec nečekala, ale kupodivu to vyšlo." Studovat na hudební konzervatoři tři obory naráz je neobvyklé, ve škole se ale usnely, že nadějný studentce nebudou bránit. Ať si vyzkouší, co uzná za vhodné, třeba se po prvním pololetí rozhodne svůj záběr zúžit.

A tak se tehdy patnáctiletá Zuzka vrhla kromě zpěvu i na klavír a dirigování, aniž by si dělala příliš velké starosti, jak všechny povinnosti skloubí. Jako většina věcí v životě jí šlo studium víceméně hladce.

Mezi učitele na konzervatoři patřila i její maminka, ta na ni ale byla úplně stejně přísná jako na ostatní. "Neprotežovala mě ani po mně nijak nedupala. Prostě jsem k ní chodila na hodiny a tam se zpívalo, nic osobního se neřešilo."

Mezi Ostravou a Prahou

Aby toho už tak vytížená studentka neměla málo, přijala v šestnácti letech nabídku **Národního divadla moravskoslezského v Ostravě** na roli Františky v Burianově Opeře z pouti. A protože se ní v Ostravě byli spokojeni, následovaly další role. Ke studiu na pražské konzervatoři jí tak přibýly pravidelné cesty vlakem na zkoušky a představení.

Dá se takový záprah vůbec zvládnout? "Hlavně kvůli přesunům to trochu náročné bylo. Když jsem měla v Ostravě představení nebo

zkoušku do večera, nejel mi ten den do Prahy už žádný rozumný spoj. První pendolino odjíždělo v pět ráno, tím jsem to do školy víceméně stihala, kdyby ovšem nemělo skoro pokaždé zpoždění."

Přes velké vytížení dotáhla studium všech tří oborů do maturity, po níž se v navazujícím dvouletém studiu zaměřila výhradně na zpěv. "Musela jsem si vybrat, ale těžké to nebylo, rozhodnutí samo vyplynulo. Kdybych chtěla dělat dál klavír, musela bych u něj sedět šest hodin denně, na to už jsem neměla čas. I tak jsem ale ráda, že si můžu všechno sama zahrát, když se učím roli, nebo že díky studiu lépe rozumím požadavkům dirigentů."

Dovednosti získané studiem dirigování využila také jako sbormistryně Dětské opery Praha, v níž účinkovala od jejího založení před pětadvaceti lety. "Do role sbormistryně jsem nějak přirozeně přešla, když mi bylo šestnáct nebo sedmnáct. Práce s dětmi mě bavila," vzpomíná.

Nadále také účinkovala v **ostravské opeře**. To už si ovšem jako devatenáctiletá udělala řidičák a za první vydělané peníze koupila ojeté auto, aby si pendlování aspoň trochu ulehčila. "Bylo to staré clío, dneska vůbec nechápu, jak drželo pohromadě," směje se.

Podivná holčička s klavírem

Stihla si v takovém kalupu aspoň trochu užít dětství a prožít normální pubertu? "Nevím, co je normální puberta, ale asi jo. Drzá jsem byla taky," přiznává. "Pravda je, že na základce jsem byla spíš tichý typ, podivná holčička s klavírem, co moc nemluví, zkrátka žádný lídr kolektivu." Spolužáky si na svou stranu získala teprve ve chvíli, kdy zjistili, že na klavír dokáže zahrát nejen pro ně nudné skladby, ale taky hity od Spice Girls a dalších populárních muzikantů.

Přes velké vytížení vzpomíná na období dětství a studií na konzervatoři s láskou. "Hlavně na konzervatoři jsem měla skvělé spolužáky a profesory, kteří mi drželi palce. Kdyby mě nepodporovali a nedovolovali, že budu třeba čtyři dny pryč, nenahradili mi hodinu nebo neakceptovali, že se látku sama doučím, nebyla bych schopná školu zvládnout," vysvětluje s tím, že jí povolili individuální studijní plán. "Všechno jsem zvládla, protože jsem to zvládnout chtěla. Když je člověk mladý, moc si zátěž neuvědomuje."

Po zdárném absolutoriu na konzervatoři pokračovala v ostravském angažmá. Zpočátku zpívala v moderních kusech dvacátého století, později přišla Italka v Alžiru, Figarova svatba a pak také první velká role Zerliny v Mozartově opeře Don Giovanni. O tom, že by se do Ostravy přestěhovala natrvalo, nechtěla slyšet, v Praze měla rodinu a zázemí, a tak dál pendlovala ve svém postarším, ale oblíbeném autíčku. Dokud ji nenapadlo zkusit štěstí v Itálii...

Italské belcanto

"Když jsem jela poprvé do Bologni, byla jsem nerozkoukaný ucho," vzpomíná na svoje první profesní setkání s Itálií. Konkurz na roli v boloňské opeře sice nedopadl nejlépe, díky němu ji ale obsadili do jedné moderní opery a pozvali na letní hudební festival, kde se dověděla o existenci operního studia v Bologni, umožňujícího studium zpěvu kombinované s účinkováním v opeře.

"Rozhodla jsem se zkusit tam konkurz, ale zároveň jsem si říkala – zrovna na mě určitě čekají. Jenže ono to vyšlo!" A tak se ve svých dvaceti letech stěhovala do Itálie. "Chtěla jsem poznat nové přístupy. Počítala jsem s tím, že tam strávím rok, načerpám zkušenosti a zase se vrátím do Ostravy."

V Bologni přišla na to, že se může specializovat na určitý druh repertoáru, který jí obzvlášť vyhovuje – sopránové belcanto s umně propracovanými áriemi, na nichž zpěvačka projevuje svou technickou zdatnost.

"Učili nás profesionální zpěváci, úžasní lidé, kteří měli velkou kariéru. Člověk byl obklopený italštinou, což je pro operu stěžejní jazyk. Osmdesát až devadesát procent mého současného repertoáru je v italštině," říká.

Itálie si ji podmanila i svou uvolněnou atmosférou. "Lidi jsou tam otevřenější, upřímní, zdvořilí a milí. Když přijdete do obchodu, prodavačka se na vás usměje, u pokladny pak společně prohodíte pár slov, je to příjemné."

Zrodila se hvězda

Po roce v Bologni bylo jasné, že do stálého angažmá v Česku se nevrátí, svou roli sehrálo i to, že v Itálii poznala svého budoucího manžela, úspěšného italského dirigenta Giacomu Sagripantiho. Její profesní cesta se začala klikatit mezi předními operními domy. V roce 2014 narychlo zastoupila nemocnou sopranistku v marseillské opeře, a to v titulní roli Donizettiho Lucie di Lammermoor. Francouzský portál Forum Opera se o jejím výkonu pochvalně rozepsal v recenzi s titulkem "Zrodila se hvězda".

Během své kariéry stihla vystupovat v Pařížské opeře, Královské opeře Covent Garden v Londýně, v berlínské Unter den Linden, ve Frankfurtu, Kolíně nad Rýnem nebo v Los Angeles. Ráda a opakovaně se profesně vrací do své milované Itálie – do Benátek, Verony, Florencie, Říma, Neapole nebo Turína.

Loni absolvovala také velké turné s italským tenoristou Andreou Bocellim. "Byl to pro mě zážitek z jiného světa. Když jsme zpívali v Londýně, hala pro patnáct tisíc lidí byla vyprodaná. Na konec jsme zařadili Andreův super hit Con te partiro a těch patnáct tisíc lidí bouřilo, to se vám jako operní zpěvačce jen tak nestane. Andrea je navíc mimořádný člověk, sedli jsme si i lidsky," pochvaluje si spolupráci.

Návrat domů

V Itálii našla svůj druhý domov. S manželem žili nejdříve v Bologni, poté nedaleko Ancony, odkud její muž pochází. Před pár lety se společně rozhodli, že se trvale usadí v Praze. "Máme dvě dcery, osmiletou Dianku a pětiletou Martu, chtěli jsme, aby chodily do školy a školky tady. České školství považuju za velmi dobré a taky chci, aby holky uměly dobře česky."

Zuzana i Giacomo často cestují za prací a česká metropole je pro ně ideálním výchozím bodem díky své poloze v srdci Evropy a frekventovanému mezinárodnímu letišti. "Navíc Prahu prostě miluju. Je to příjemné, bezpečné město. Ráda se procházím ve

Stromovce nebo na vltavské náplavce, odkud je krásně vidět Pražský hrad, je mi tu zkrátka dobře," přidává další podstatný důvod. Prahu si oblíbil i její italský manžel, a dokonce to byl právě on, kdo přesun rodiny do Česka inicioval. Chvilé, kdy se doma oba setkají, jsou však spíš vzácné. "Manžel jako dirigent cestuje víc než já. Hodně lidí nám říká, že nám vztah díky tomu aspoň dlouho vydrží, když se moc často nevidíme," směje se. Že její manžel pochází ze stejné branže, považuje za výhodu. "Když zkouším novou roli a mám pochybnosti, můžu je s ním konzultovat. Hodíme se k sobě nejspíš i proto, že se jako protiklady přitahujeme – já jsem spíš klidnější typ, on je temperamentní Ital. Talíře u nás nelítají." Přestože s manželem oba dost pracují, chůvu či paní na hlídání využívají minimálně. "Nepořizovali jsme si děti proto, aby pak vyrůstaly s chůvou. Vždycky se to snažíme nějak vymyslet, sladit moje i manželovy pracovní plány. Dokud byly dcery malé, jezdily za prací se mnou, teď už to kvůli škole tak snadno nejde, ale občas je ještě někde na týden nebo dva vytáhnou." Obavy, jestli mateřství neohrozí její kariéru operní pěvkyně, nikdy neměla. "Samozřejmě svoji práci miluju, ale závislá na kariéře nejsem. Mít děti a starat se o ně pro mě bylo a je přednější." Nic to nemění na tom, že skloubit mateřství s prací bylo někdy náročné. "Když v noci nespíte, protože kojíte, a druhý den máte zpívat Lucii z Lamermooru, tak by člověk padnul," směje se. Dnes má období probdělých nocí šťastně za sebou. Dcery vyrostly a pomalu směřují stejně jako jejich rodiče k hudbě. Starší Dianka hraje na kytaru, mladší Marta chodí na zpěv a klavír. Jestli si hudbu jednou zvolí coby profesi, nebo zůstane jako koníček, nechají rodiče na nich. Ostatně ani Zuzanu do hudby v dětství nikdo netlačil. "Všechno vyplynulo samo, prostě mě to bavilo. Možná i díky tomu, že mě doma do ničeho nenutili, jsem v pubertě neměla chuť s hudbou seknout."

Proč neseďm na poště?

Z vyprávění slavné sopranistky číší dobrá nálada, bezstarostnost a lehkost. Když se jí zeptám, jestli zažila i chvíle pochybností, nebo dokonce profesní krizi, musí chvíli přemýšlet. "Několikrát jsem chtěla seknout s klavírem, protože ke klavíru potřebujete trpělivost, a té já zrovna moc nemám. Později byly i chvíle, kdy jsem se trápila se zpěvem, protože mi to prostě nešlo. Octnout se v takové situaci je normální. Někdy je to proto, že se vám trochu mění hlas nebo zkoušíte roli, která vám zrovna neseď. Občas si říkám, proč radši neseďm na poště a neposílám dopisy," směje se. V takových chvílích je podle ní nejlepší nechat věcem volný průběh. "Stačí počkat a ono to zase přejde, ostatně jako všechno v životě. Nakonec vždycky dojdou k tomu, že bych neměnila."

Když vstoupím na jeviště, jde všechno kolem stranou a jsem tím, kým mám v roli být

Svoji práci miluji, ale mít děti a starat se o ně pro mě bylo a je přednější

Prahu prostě miluju. Je to příjemné, bezpečné město. Je mi tu zkrátka dobře

Barbora Cihelková, barbora.cihelkova@pravo.cz

Foto archiv Zuzany Markové

Konečně doma. V inscenaci La traviaty se letos představila pražskému publiku.

Foto PRÁVO – Petr Hloušek

S italským tenoristou Andreou Bocellim absolvovala velké turné. "Je to mimořádný člověk, sedli jsme si i lidsky," zavzpomínala na loňskou spolupráci.

Dcery a manžel jsou na prvním místě. "Nepořizovala jsem si děti, aby vyrůstaly s chůvou," říká.

Foto: PPAW - Petr Hlaváček

Sopranistka ZUZANA MARKOVÁ Závislá na kariéře nejsem

Svým sopránem okouzljuje publikum po celém světě. Vystupovala s Plácidem Domingem i Andreou Bocellim, oblíbily si ji přední operní domy v Evropě i Spojených státech. V rodné Praze se poprvé představila až letos na podzim, zato hned ve dvou kusech – La traviatě a Donu Giovannim. Upjatou divu nečekejte. Zuzana Marková (35) se často směje, je uvolněná, zábavná a ze svých úspěchů si moc nedělá.

Barbora Cihelková

„Omlouvám se za zpoždění, musela jsem zaparkovat skútr,“ hlásí ještě trochu zadýchaně, když dorazí do kavárny u pražského Národního divadla. Dopravní prostředek u operní divy trochu nečekaný si zamilovala během působení v Římě, kde jsou skútry stejně jako jinde v Itálii velmi oblíbené.

„Drandím na něm i na představení. Občas se tomu někdo diví, třeba můj manžel si myslí, že jsem se zbláznila, ale já jsem takhle spokojená. V praž-

ském provozu je to praktičtější než auto.“

Poprvé v Praze

V české metropoli zpívala v operní produkci poprvé za svou dospělou kariéru, ačkoli tady s manželem a dvěma dcerami trvale žije. Na podzim vystoupila v sérii představení La traviaty ve Státní opeře jako Violetta Valéry a jako Donna Anna v Mozartově opeře Don Giovanni ve Stavovském diva-

dle, další blok Dona Giovanniho ji čeká na jaře, mezitím si odskočí na měsíc a půl do Frankfurtu.

Na roli Violetty je už zkušenou specialistkou. Ztvárnila ji na různých světových jevištích čtrnáctkrát, poprvé to bylo v roce 2014 v Marseille. Ráda vzpomíná také na berlínskou produkci Traviaty před třemi lety, kde zpívala po boku Plácida Dominga.

Přesto je to pro ni tentokrát mimořádné. „Vystupovat v Praze je pro mě hodně emotivní,“

říká. Není divu, že cítila i lehkou nervozitu – její vystoupení se stalo jednou z hlavních událostí sezony a budilo vysoká očekávání. „Naštěstí nejsem vyloženě trémový typ. Když vstoupím na jeviště, jde všechno kolem stranou a jsem tím, kým mám v roli být.“

Skloubit rodinný život odehrávající se v Praze s účinkováním v zahraničních operních produkcích jí umožňuje takzvaný stagionový systém, běžně fungující v předních operních

domech. „Inscenace se nazkouší a potom hraje v blocích několika představení následujících po sobě,“ vysvětluje. Operní pěvci a pěvkyně tak nemusejí být ve stálém angažmá a za prací vždy jen odecestují – někdy na několik dnů, jindy, obvykle kvůli zkoušení, i na pár týdnů.

Malá liška Bystrouška

Ačkoli se většinou píše, že Zuzana Marková letos vystupuje v Praze poprvé, úplně stoprocentní pravda to není. Díky ma-

stě jsem k ní chodila na hodiny a tam se zpívalo, nic osobního se neřešilo.“

Mezi Ostravou a Prahou

Aby toho už tak vytížená studentka neměla málo, přijala v šestnácti letech nabídku Národního divadla moravskoslezského v Ostravě na roli Františky v Burianově Opeře z pouti. A protože s ní v Ostravě byli spokojení, následovaly další role. Ke studiu na pražské konzervatoři jí tak přiby-

ráda, že si můžu všechno sama zahrát, když se učím roli, nebo že díky studiu lépe rozumím požadavkům dirigentů.“

Dovednosti získané studiem dirigování využila také jako sbornistryně Dětské opery Praha, v níž účinkovala od jejího založení před pětadvaceti lety. „Do role sbornistryně jsem nějak přirozeně přešla, když mi bylo šestnáct nebo sedmáct. Práce s dětmi mě bavila,“ vzpomíná.

Když vstoupím na

normální pubertu? „Nevím, co je normální puberta, ale asi jo. Držá jsem byla taky,“ přiznává. „Pravda je, že na základce jsem byla spíš tichý typ, podivná holčička s klavírem, co moc nemluví, zkrátka žádný lídr kolektivu.“ Spolužáky si na svou stranu získala teprve ve chvíli, kdy zjistili, že na klavír dokáže zahrát nejen pro ně nudné skladby, ale taky hity od Spice Girls a dalších populárních muzikantů.

Přes velké vytížení vzpomíná na období dětství a studii na konzervatoři s láskou. „Hlavně

mince, sólistce Národního divadla Jiřině Markové, v prostředí opery vyrůstala. „Chodila jsem s mámou na zkoušky, divadlo pro mě bylo součástí každodenního života, něco naprosto běžného,“ vzpomíná.

Zhruba ve čtyřech letech dostala první dětské roličky. Po nich přišla v roce 1996 Malá Bystrouška v opeře Příhody lišky Bystroušky, kde už osmiletá Zuzka i zpívala. A protože se na prknech přední české scény cítila jako doma, užívala si svou první větší roli s radostnou dětskou bezprostředností.

Když si o pár let později vybírala střední školu, padla volba logicky na hudební konzervatoř. Otázka byla, jaký obor si vybrat. Kromě zpěvu se totiž věnovala také hře na klavír, a osvojila si dokonce i základy dirigování.

„Řekla jsem si, že zkusím příjmačky na zpěv, dirigování i klavír. Že by mě na všechny obory vzali, jsem vůbec nečekala, ale kupodivu to vyšlo.“ Studovat na hudební konzervatoři tři obory naráz je neobvyklé, ve škole se ale usnesli, že nadějně studentce nebudou bránit. Ať si vyzkouší, co uzná za vhodné, třeba se po prvním pololetí rozhodne svůj záběr zúžit.

A tak se tehdy patnáctiletá Zuzka vrhla kromě zpěvu i na klavír a dirigování, aniž by si dělala příliš velké starosti, jak všechny povinnosti skloubí. Jako většina věcí v životě jí šlo studium víceméně hladce.

Mezi učitele na konzervatoři patřila i její maminka, ta na ni ale byla úplně stejně přísná jako na ostatní. „Neprotežovala mě ani po mně nijak nedupala. Pro-

ly pravidelné cesty vlakem na zkoušky a představení.

Dá se takový zápfah vůbec zvládnout? „Hlavně kvůli přesunu to trochu náročné bylo. Když jsem měla v Ostravě představení nebo zkoušku do večera, nejel mi ten den do Prahy už žádný rozumný spoj. První pendolino odjíždělo v pět ráno, tím jsem to do školy víceméně stíhala, kdyby ovšem nemělo skoro pokaždé zpoždění.“

Přes velké vytížení dotáhla studium všech tří oborů do maturity, po níž se v navazujícím dvouletém studiu zaměřila výhradně na zpěv. „Musela jsem si vybrat, ale těžké to nebylo, rozhodnutí samo vyplynulo. Kdybych chtěla dělat dál klavír, musela bych u něj sedět šest hodin denně, na to už jsem neměla čas. I tak jsem ale

jeviště, jde všechno kolem stranou a jsem tím, kým mám v roli být

Nadále také účinkovala v ostravské opeře. To už si ovšem jako devatenáctiletá udělala řidičák a za první vydělané peníze koupila ojeté auto, aby si pendlování aspoň trochu ulehčila. „Bylo to staré clio, dneska vůbec nechápu, jak drželo pohromadě,“ směje se.

Podivná holčička s klavírem

Stihla si v takovém kalupu aspoň trochu užít dětství a prožít

na konzervatoři jsem měla skvělé spolužáky a profesory, kteří mi drželi palce. Kdyby mě nepodporovali a nedovolovali, že budu třeba čtyři dny pryč, nenahradili mi hodinu nebo neakceptovali, že se látku sama doučím, nebyla bych schopná školu zvládnout,“ vysvětluje s tím, že jí povolili individuální studijní plán. „Všechno jsem zvládla, protože jsem to zvládnout chtěla. Když je člověk mladý, moc si zátěž neuvědomuje.“

Po zdánlivém absolutoriu na konzervatoři pokračovala v ostravském angažmá. Zpočátku zpívala v moderních kusech dvacátého století, později přišla Italka v Alžíru, Figarova svatba a pak také první velká role Zerliny v Mozartově opeře Don Giovanni. →

Konečně doma. V inscenaci *La traviata* se letos představila pražskému publiku.

Foto archiv Zuzany Markové

O tom, že by se do Ostravy přestěhovala natrvalo, nechtěla slyšet, v Praze měla rodinu a zázemí, a tak dál pendlovala ve svém postarším, ale oblíbeném autíčku. Dokud jí nenapadlo zkusit štěstí v Itálii...

Italské belcanto

„Když jsem jela poprvé do Bologni, byla jsem nerozkoukaný ucho,“ vzpomíná na svoje první profesní setkání s Itálií. Konkurs na roli v boloňské opeře sice nedopadl nejlépe, díky němu ji ale obsadili do jedné moderní opery a pozvali na letní hudební festival, kde se dověděla o existenci operního studia v Bologni, umožňujícího studium zpěvu kombinované s účinkováním v opeře.

„Rozhodla jsem se zkusit tam konkurs, ale zároveň jsem si říkala – zrovna na mě určitě čekají. Jenže ono to vyšlo!“ A tak se ve svých dvaceti letech stěhovala do Itálie. „Chtěla jsem poznat nové přístupy. Početila jsem s tím, že tam strávím rok, načer-

pám zkušenosti a zase se vrátím do Ostravy.“

V Bologni přišla na to, že se může specializovat na určitý druh repertoáru, který jí obzvlášť vyhovuje – sopranové belcanto s umně prapracovanými áriemi, na nichž zpěvačka projevuje svou technickou zdatnost.

Svoji práci miluji, ale mít děti a starat se o ně pro mě bylo a je přednější

„Učili nás profesionální zpěváci, úžasní lidé, kteří měli velkou kariéru. Člověk byl obklopený italsčinou, což je pro operu stěžejní jazyk. Osmdesát až devadesát procent mého současného repertoáru je v italstině,“ říká.

Itálie si ji podmanila i svou uvolněnou atmosférou. „Lidi jsou tam otevřenější, upřímní,

zdvořilí a milí. Když přijdete do obchodu, prodavačka se na vás usměje, u pokladny pak společně prohodíte pár slov, je to příjemné.“

Zrodila se hvězda

Po roce v Bologni bylo jasné, že do stálého angažmá v Česku se nevrátí, svou roli sehrálo i to, že v Itálii poznala svého budoucího manžela, úspěšného italského dirigenta Giacoma Sagripantiho.

Její profesní cesta se začala klikatit mezi předními operními domy. V roce 2014 narychlo zastoupila nemocnou sopranistku v marseillské opeře, a to v titulní roli Donizettiho Lucie di Lammermoor. Francouzský portál Forum Opera se o jejím výkonu pochvalně rozeptal v recenzi s titulkem „Zrodila se hvězda“.

Během své kariéry stihla vystupovat v Pařížské opeře, Královské opeře Covent Garden v Londýně, v berlínské Unter den Linden, ve Frankfurtu, Ko-

lině nad Rýnem nebo v Los Angeles. Ráda a opakovaně se profesně vrací do své milované Itálie – do Benátek, Verony, Florencie, Říma, Neapole nebo Turína.

Loni absolvovala také velké turné s italským tenistou Andreou Bocellim. „Byl to pro mě zážitek z jiného světa. Když jsme zpívali v Londýně, hala pro patnáct tisíc lidí byla vyprodaná. Na konec jsme zařadili Andreův super hit *Con te partiro* a těch patnáct tisíc lidí bouřilo, to se vám jako operní zpěvačce jen tak nestane. Andrea je navíc mimořádný člověk, sedli jsme si i lidsky,“ pochvaluje si spolupráci.

Návrat domů

V Itálii našla svůj druhý domov. S manželem žili nejdříve v Bologni, poté nedaleko Ancony, odkud její muž pochází. Před pár lety se společně rozhodli, že se trvale usadí v Praze. „Máme dvě dcery, osmiletou Dianku a pětiletou Martu, chtě-

Foto archiv Zuzany Markové

S italským tenoristou Andreou Bocellim absolvovala velké turné. „Je to mimořádný člověk, sedli jsme si i lidsky,“ vzpomínala na loňskou spolupráci.

li jsme, aby chodily do školy a školky tady. České školství považuju za velmi dobré a taky chci, aby holky uměly dobře česky.“

**Manžel jako dirigent
cestuje víc než já.
Hodně lidí nám
říká, že nám vztah
díky tomu vydrží**

Zuzana i Giacomo často cestují za prací a česká metropole je pro ně ideálním výchozím bodem díky své poloze v srdci Evropy a frekventovanému mezinárodnímu letišti. „Navíc Prahu prostě miluju. Je to příjemné, bezpečné město. Ráda se procházím ve Stromovce nebo na vltavské nábřeží, odkud je krásné vidět Pražský hrad, je mi tu zkrátka dobře,“ přidává další podstatný důvod.

Prahu si oblíbil i její italský manžel, a dokonce to byl právě on, kdo přesun rodiny do Česka inicioval. Chvilu, kdy se doma oba setkají, jsou však spíš vzácné. „Manžel jako dirigent cestuje víc než já. Hodně lidí nám říká, že nám vztah díky tomu aspoň dlouho vydrží, když se moc často nevidíme,“ směje se.

Že její manžel pochází ze stejné branže, považuje za výhodu. „Když zkouším novou roli a mám pochybnosti, můžu je s ním konzultovat. Hodíme se k sobě nejspíš i proto, že se jako protiklady přitahujeme – já jsem spíš klidnější typ, on je temperamentní Ital. Talíře u nás nelítají.“

Přestože s manželem oba dost pracují, chůvu či paní na hlídání využívají minimálně. „Nepožívali jsme si děti proto, aby pak vyrůstaly s chůvou. Vždycky se to snažíme nějak vymyslet, sladit moje i manžellovy pracovní plány. Dokud byly dcery malé, jezdily za prací se mnou, teď už to kvůli škole tak snadno nejde, ale občas je

Deery a manžel jsou na prvním místě. „Nepožívala jsem si děti, aby vyrůstaly s chůvou,“ říká. Foto archiv Zuzany Markové

ohrozí její kariéru operní pěvkyně, nikdy neměla. „Samozřejmě svoji práci miluju, ale závislá na kariéře nejsem. Mít děti a starat se o ně pro mě bylo a je přednější.“

Nic to nemění na tom, že skloubit mateřství s prací bylo někdy náročné. „Když v noci nespíte, protože kojíte, a druhý den máte zpívat Lucii z Lamer-mooru, tak by člověk padnul,“ směje se. Dnes má období probdělých nocí šťastně za sebou. Deery vyrostly a pomalu směřují stejně jako jejich rodiče k hudbě.

**Prahu prostě miluju.
Je to příjemné,
bezpečné město.
Je mi tu zkrátka
dobře**

Starší Dianka hraje na kytaru, mladší Marta chodí na zpěv a klavír. Jestli si hudbu jednou zvolí coby profesi, nebo zůstane jako koníček, nechají rodiče na nich. Ostatně ani Zuzanu do hudby v dětství ni-

doma do ničeho nenutili, jsem v pubertě neměla chuť s houbou seknout.“

**Proč nesedím
na poště?**

Z vyprávění slavné sopránistky číší dobrá nálada, bezstarostnost a lehkost. Když se jí zeptám, jestli zažila i chvíle pochybností, nebo dokonce profesní krizi, musí chvíli přemýšlet.

„Několikrát jsem chtěla seknout s klavírem, protože ke klavíru potřebujete trpělivost, a té já zrovna moc nemám. Později

byly i chvíle, kdy jsem se trápi-la se zpěvem, protože mi to prostě nešlo. Octnout se v takové situaci je normální. Někdy je to proto, že se vám trochu mění hlas nebo zkoušíte roli, která vám zrovna nesedí. Občas si říkám, proč radši nesedím na poště a neposílám dopisy,“ směje se.

V takových chvílích je podle ní nejlepší nechat věcem volný průběh. „Stačí počkat a ono to zase přejde, ostatně jako všechno v životě. Nakonec vždycky dojdou k tomu, že bych neměnila.“

barbora.eihelkova@pravo.cz

ještě někam na týden nebo dva
vytáhnou.“

Obavy, jestli mateřství ne-

kdo netlačí. „všechno vyply-
nulo samo, prostě mě to bavilo.

Možná i díky tomu, že mě

[« zpět na začátek](#)

© NEWTON Media, a. s., tel.: +420 225 540 801-2, www.anopress.cz, obchod@anopress.cz